

Arran de les eleccions a rector

Vicent Álvarez

Molts dels comentaris que he conegut han insistit en la pèrdua de pes del nacionalisme a la Universitat de València, cosa que sembla deduir-ne de la manca de suport als candidats Furió i Soler, que sembla representaven tal sensibilitat. Al meu parer, però, tal deducció es basa en una anàlisi simplista. Òbviament la situació general deu ser considerada. Ara bé, no hem d'oblidar com els resultats electorals en gran mesura estan molt condicionats pels sistemes electorals, i al cas de les universitats, des l'any 2002 tenim un sistema que distorsiona decisivament els resultats, al fixar un sistema ponderat de vot que atorga la decisió als estaments docents, en detriment d'estudiants i els funcionaris d'administració.

Durant els darrers vint-i-cinc anys he estat vinculat a una part de l'aparell universitari, en concret als serveis jurídics, espai des del qual he pogut seguir la trajectòria de tres rectors: Ramón Lapiedra, Pedro Ruiz, i Paco Tomás. Doncs, bé, en allò que pot significar compromís amb la llengua, la independència envers el poder polític, i la defensa de la identitat valenciana, no he apreciat diferències entre els diferents equips rectorals, més aviat les diferències van més en quant al tarannà personal, a l'activitat investigadora i vers apostes d'entrar en el camp diguem empresarial.

Si que he anat adonant-me de canvis molt rellevants en relació al claustre i el seu paper, i a la incidència de les noves orientacions creades per Llei Orgànica de Universitats, que es va aplicar des de principis del 2002. Aquesta norma va trencar la línia d'elecció del rector pel Claustre, minvant el paper d'un òrgan que havia estat un autèntic parlament fins aleshores. Igualment, va crear un sistema de vot ponderat que afavoreix als sectors més moderats, deixant-ne obertes moltes portes per a que el professorat investigador trobés compensacions, millorant el seu estatus. També va introduir altres elements, com ampliar la contractació de professorat.

La nova majoria parlamentària, que va portar al govern el socialistes, va fer una reformeta de la LOU, però aquesta fou molt tímida, i, encara que va obrir la possibilitat de recuperar l'elecció del rector pel claustre, no va alterar el sistema. En suma, cal interpretar la manca de radicalitat, la tendència del sistema, apunten en una direcció marcada pel la majoria del govern de Aznar. Les mobilitzacions contra l'anomenat Pla de Bolonya, al meu parer, també expressaven una protesta contra tot el sistema jurídic creat per la LOU.

Des de la meua perspectiva, s'havia generat una imatge que sobrevalorava el pes del nacionalisme o valencianisme, al basar-se en una situació en la qual el vot estudiantil teniu un pes superior al dels estaments docents. Òbviament, hi ha elements conjunturals nous en relació als anys vuitanta. Tanmateix, la divisió del vot, Furió Soler, pot explicar la realitat. Crec que recuperar el vot com dret personal, i l'elecció de rector pel Claustre serien coses positives.